

ตบหัว

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺสฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสัจธรรมนะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนาบารมีมาก เพราะคนทั่วโลก คนนับถือพระพุทธศาสนาเป็นอันดับที่ ๓ แล้ว นับถือศาสนา เผยแผ่ธรรมๆ ถ้ามันเข้ากับวิทยาศาสตร์ พระพุทธศาสนามันเป็นสัจจะเป็นความจริง อริยสัจ วิทยาศาสตร์นี่ ใ้โฮ! ที่งมาก

เวลาเขาจริงเขาจ้งขึ้นมา เวลาจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาไง ยิ่งมีความรู้มากเท่าไรทำความเข้าใจ สงบได้ยาก บ้านหลังใหญ่ บ้านหลังใหญ่มั่นสงสัยเยอะ ถ้าสงสัยเยอะมันก็กรรมของสัตว์

ถ้ากรรมของสัตว์นะ ถ้าทำความเข้าใจได้ แล้วฝึกหัดประพฤติปฏิบัติได้นะ บ้านหลังใหญ่ก็ คนอาศัยได้มาก บ้านหลังใหญ่มั่นก็ขยายความได้มาก แต่เวลาฝึกหัดเริ่มต้น บ้านหลังใหญ่

หลวงตาพระมหาบัวท่านไปศึกษามาจนจบเป็นมหา เวลาไปหาหลวงปู่มันไง จะฝึกหัด ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไง “มหา มหามาหาอะไร มาหามรรคผลนิพพานใช่ไหม มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่อยู่ในตำรา ไม่ได้อยู่ในสถานที่ใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย อยู่ในหัวใจของท่าน”

ฉะนั้น เราเป็นพระกรรมฐานไง ถ้าเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาอยู่ในหัวใจของเรา ถ้า อยู่ในหัวใจของเรา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติมาให้เป็นตามความเป็นจริงในหัวใจของตน

แต่เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันเป็นความจอมปลอมของกิเลสไง มันเป็นความจอมปลอมของกิเลสในใจของตนไง มันสร้างภาพทั้งนั้นนะ

ฉะนั้น เวลาที่มีการศึกษามาแล้วนะ ให้ใส่ลิ้นชักสมองไว้ อย่าให้มันออกมา แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา มันตรงกับวิชาการอันนั้นเลย เหมือนกันเลย เหมือนกันจากความสะอาดบริสุทธิ์ เหมือนกันจากวิมุตติสุข เหมือนกันจากวิหารธรรม ก็เลยเข้ามาอยู่กับกูไม่ได้

แต่เวลาฝึกหัดมันจะทุกข์มันจะยากหน่อย ถ้ามันฝึกหัดมันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหนนะ เรามีอำนาจวาสนา เห็นไหม เราได้เกิดเป็นมนุษย์ไง ดุสิต คนทั้งโลกนับถือพระพุทธศาสนาที่เปอร์เซ็นต์ แล้วนับถือพระพุทธศาสนาแล้ว เวลาจะละทางโลกมาบวชมีที่เปอร์เซ็นต์ แล้วละทางโลกมาบวชแล้วบวชเป็นพระ พระปรียัตกับพระปฏิบัติไง

เวลาพระปรียัต ถ้าทางวัฒนธรรมเขาเรียกว่าพระวัดบ้านๆ วัดบ้านบวชมาเป็นพระสมมุติสงฆ์ ไร ได้ห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ห่มธงชัยพระอรหันต์ ผ้ากาสาวพัสตร์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห่มผ้าแบบนี้ไง เราก็ได้ห่มผ้าแบบนี้ แล้วมีการศึกษาเล่าเรียนไง ก็มีทรงจำธรรมวินัย มีความรู้ในพระพุทธศาสนาไง แต่กิเลสไม่ได้สะกิดมันเลย ไม่ได้ไปชำระล้างกิเลสในหัวใจของตนเลย

ปรียัตแล้วปฏิบัติ เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราต้องมีสติมีปัญญาของตน ถ้ามีสติปัญญาของตนแล้วก็มีวาสนาด้วย ถ้ามีวาสนานะ กาลามสูตร มันไม่เชื่อนะ

ใครจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติมากน้อยขนาดไหนนะ เวลาจิตมันสงบบ้างเล็กน้อย โอ้โฮ! เพราะมันต่างจากความรู้สึกเดิมไง ความรู้สึกเดิมเราเป็นปุถุชนคนหนา เรามีความรู้ได้แค่นี้ แล้วยึดหลักการมาก แต่เวลาจิตมันสงบ งงนะ

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะพูดกับเราเอง ฝรั่งเศสมาเป็น ไม่เชื่อ ท่านไม่เชื่อ แล้วเราเคยอยู่กับพระฝรั่งมาเยอะ เวลาที่มีความสงสัยมาก เวลาทำความสงบของใจ มีพระฝรั่งหลายองค์เวลาจิตมันจะสงบ สงบ ไม่เชื่อ ทดสอบอยู่อย่างนั้นนะ เพราะมันมหัศจรรย์ไ้

ฉะนั้น ถ้าจะเอาสัจจะเอาความจริงของตน เอาความจริงของตนนะ วาง เราวางให้ได้ เราจะมีความรู้มาก ความรู้น้อย มันก็เป็นความรู้ของเรา เราจะเอามาใช้หรือจะไม่ใช่มันก็อยู่ในความจำของเรา แต่ถ้าเราไปสงสัยมาแล้วเราเอามาอย่างนี้มันจะกวน เห็นไหม หลวงปู่มันท่านบอกว่ามันจะเตะมันจะถีบกัน

คือมันจะสร้างภาพ มันจะสร้างภาพ มันจะรู้ล่วงหน้า มันจะอะไร แล้วก็ทำให้เราทุกข์เรา
ยากใจ ฉะนั้น วางไว้ วาง คำว่า “วาง” นี่ง่าย ๆ เลย แต่วางยากน่าดูเลย เวลาทำขึ้นมาให้มันเป็น
จริงขึ้นมามันยากน่าดูเลย

ฉะนั้น เวลาทางโลกตบหัว ช่มชี่กัน ผู้ที่มีอิทธิพล รุ่นพี่รุ่นน้องต้องให้ลงตัว นี่กิเลสมันตบ
หัวใจ กิเลสตบหัว ตบหัวใจของเรา ถ้ามันตบหัวใจของเรามันยุ่งมันยากขนาดไหน ถ้ามันยุ่งมัน
ยาก กิเลสมันร้ายนัก ๆ กิเลสมันร้ายนัก

คนที่ภาวนาไม่เป็นนะ “กิเลสมันเป็นนามธรรม จะไปรู้ไปเห็นมันได้อย่างไร”

ก็แข็งภาวนาไม่เป็นไง

ถ้าภาวนาเป็นนะ บุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ เวลาหลวงปู่มันท่านพูดไป นี่ไง ทอง
ทองคำ ทองคำที่สะอาดบริสุทธิ์นั้นนะวิหารธรรม ทองคำแท้ ทองคำ แร่ทอง มันปนกับแร่ธาตุ
ต่างๆ อยู่ในใต้ดิน เขาทำเหมืองขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน บุคคลคู่ที่ ๑ มีคุณธรรม มีทองคำ ๒๕ เพอร์เซ็นต์ กิเลส ๗๕ เพอร์เซ็นต์
บุคคลคู่ที่ ๒ คุณธรรม ๕๐ เพอร์เซ็นต์ กิเลส ๕๐ เพอร์เซ็นต์ บุคคลคู่ที่ ๓ ทองคำ ๗๕ เพอร์เซ็นต์
กิเลส ๒๕ เพอร์เซ็นต์ ทองคำคู่ที่ ๔ ทองคำบริสุทธิ์ สะอาดบริสุทธิ์

ปฏิบัติไป ปัจจัตตัง สันทิฏฐิโก ถ้าไม่รู้แจ้งมันชำระล้างกิเลสไม่ได้ ถ้ามันชำระล้างกิเลส
นะ แล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติมา ปุ่ชชนคนหนาหลอก ๑๐๐ เพอร์เซ็นต์ กิเลสมัน
ตบหัวใจ ๑๐๐ เพอร์เซ็นต์ บุคคลคู่ที่ ๑ มันมีคุณธรรม ๒๕ เพอร์เซ็นต์ มันจะทุกข์มันจะยากมันก็
มีจิตพาดกระแส

เวลาพาดกระแสนะ พระโสดาบัน เราอยู่ในโสมะอยู่ในวิภวัญจะเหมือนอยู่กลางทะเล ว่าย
ป้อมแป้ม ๆ อยู่อย่างนั้นนะ ไม่มีวันตาย อยู่อย่างนั้นนะ ถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราชวนชวายของ
เรา เวลาจะเข้าฝั่ง พอเข้าฝั่ง ถ้าเท้าแตะพื้น แตะพื้น เห็นไหม

คนถ้ามันว่ายป้อมแป้ม ๆ อยู่อย่างนั้นไม่มีต้นไม่มีปลาย กับเราเข้าสู่ฝั่ง เท้าแตะพื้นนั้นนะ
จิตพาดกระแส พระโสดาบันเกิดอีก ๗ ชาติ

ถ้าเอาจริงเอาจิ้งขึ้นมาอย่างพระอานนทนี่ พระอานนท์เวลาได้พระโสดาบัน เวลาได้พระโสดาบันแล้ว เวลาอุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าปุถุชนคนหนามันก็จับต้นชนปลายไม่ได้ พระโสดาบันมีทองคำในหัวใจ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ กิเลส ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ จำได้หมดละ

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเทศน์ที่ไหน ถ้าพระอานนทนี่ไม่ได้ไปด้วยต้องให้มาเทศน์ซ้ำ ถ้าพระอานนทนี่อยู่ด้วยไม่ต้อง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่พระอานนทนี่อุปัฏฐากมา เทศน์อย่างไรพระอานนทนี่จำทุกคำเลย เวลาสังคายนาฯ ธรรมและวินัย พระอุบาลีสังคายนาเรื่องวินัย พระอานนทนี่เรื่องธรรม

พระโสดาบันนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ร้องให้คร่ำครวญอยากให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่อบรมบ่มเพาะสอนตนไง

“อานนทนี่ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นแล้วสิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ต้องปรินิพพานในคืนนี้ เธอไม่ต้องทุกข์ใจไปเลย อีก ๓ เดือนข้างหน้าเขาจะมีสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น”

นี่ไง เวลาเท้าแตะพื้นพาดกระแสด พระโสดาบัน

แล้วมันเป็นตรงไหนวะ มันเป็นอย่างไร

มันก็เป็นจากหัวใจเรานี่ไง

ถ้าหัวใจเรากิเลส ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ กิเลสมันตบหัวใจของตน ตบหัวใจนะ ถ้าเป็นทางวิทยาศาสตร์เป็นบุคลาธิษฐาน มันเศร้ามันเหมือนคนย่ำยีกันนะ เหมือนผู้ใหญ่รังแกเด็ก

เด็กน้อยๆ เด็กไร้เดียงสาที่น่ารักน่าชัง แต่ผู้ใหญ่ถ้าเป็นมหาโจรค้ำเด็ก เอาเด็กนี้ไปแสวงหาผลประโยชน์ แต่ถ้าเป็นทางนักเลงเขาก็เอ็นดู แต่ก็เอ็นดูแบบในความรู้ความเห็นของเขา แล้วถ้าพ่อแม่เขา เขาก็ทะนุถนอมของเขา นี่ไง เหมือนผู้ใหญ่รังแกเด็ก

นี่ไง เวลากิเลสสร้างแกเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ท่านเห็นอย่างนี้นั้นะ ท่านมองอย่างนี้นั้นะ แล้วมันสังเวช มันสังเวช แต่เจ้าตัวไม่รู้ ใจคนเป็นไม่รู้ ไม่รู้จริงๆ ถ้ารู้มันจะไปทำอย่างนั้นหรือ

นี่เวลาครูบาอาจารย์ หลวงตาท่านพูดประจำ เวลาเห็นความเป็นอยู่แล้วมันขัดหูขัดตาไป อยู่แบบโลกหรืออยู่แบบธรรม ถ้าอยู่แบบธรรมมันก็มีข้อวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจ

มันเป็นเรื่องธรรมดาณะ คนเราก็กตัวเองไว้ ทำไมมันไม่กระวนกระวาย ตัวเอง เราก็กตัวเองไว้ ใจมันไปอยู่ที่ไหน ร่างกายมันอยู่ที่นี้ แล้วหัวใจมันอยู่ที่ไหน

นี่ไง จะดึงหัวใจกลับมาไง ดึงหัวใจกลับมาอยู่กับเราในปัจจุบันนี้ไง ถึงได้กำหนดพุทโธๆ นี่ไง ถ้าพุทโธมันก็อยู่กับเรานี้ไง มันอยู่ด้วยการภาคบังคับ มันอยู่กับเราโดยภาคทฤษฎี แต่ถ้ามันพุทโธๆ จนมันกลมกลืนนั้นะ มันจะอยู่กับเราดีขึ้น แล้วถ้ามันพุทโธๆ จนมันเป็นตัวมันเอง มันไม่ไป มันไม่ไปก็คือมันไม่คิดใจ มันไม่ได้คิดออกไปก็คือมันไม่ได้ไป

แล้วถ้ามันคิดเมื่อไหร่มันไปแล้ว ยังไม่รู้ตัวนะนะ นี่ไง ผู้ใหญ่รังแกเด็กใจ เอ็งส่งออกเอ็งยังไม่รู้เลย เอ็งคิดจินตนาการ เอ็งไม่รู้เอ็งทำอะไรอยู่นั้นะ

แต่ครูบาอาจารย์ท่านได้เห็นมาหมดแล้ว ท่านได้รู้มาหมดแล้ว

“กิเลสเป็นนามธรรม”

นามธรรมเอ็งก็จับให้ได้สิ

นี่ไง พระอัญญาโกณฑัญญะไง สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น ก็จับได้ไง เขาเห็นใจ ไม่เห็นกิเลส แก้กิเลสได้อย่างไร ไม่รู้จักกิเลสจะจับกิเลสได้อย่างไร

ตัดป่าทั้งป่า ไม่ได้ตัดต้นไม้มั้แต่ต้นเดียว เห็นไหม มันย้อนกลับใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ภิกษุทั้งหลาย เวลาอยู่ด้วยกันอย่าเบียดเบียนกัน อย่าทำร้ายกัน การเบียดเบียนกัน ทำร้ายกัน สร้างเวรสร้างกรรมทั้งสิ้น แต่ถ้าการทำลาย การฆ่ากิเลส องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับสรรเสริญนะ

ตัดป่าทั้งป่า ป่าทั้งป่าเลย ตัดด้วยนามธรรม

ป่ามันยังอยู่ทั้งป่าเต็มป่าอยู่อย่างเก่านะ แต่ถูกตัดเสร็จหมดแล้ว ถูกตัดป่าหมดเลย ถูกตัดกิเลสหมดเลย แต่ป่ามันไม่

มุกกลับไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัดป่าทั้งป่า ไม่ได้แตะต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว เพราะกิเลสเป็นนามธรรม

ป่านี้ราบหมด บุคคลคู่ที่ ๒ พิจารณาไป กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ มันแยกออกจากกัน โลกนี้ราบเป็นหน้ากลองเลย กายเป็นโพธิ จิตเป็นกระจกใส

แล้วมันเป็นอย่างไร

ใช้กิเลสมันดับหัวใจ กายเป็นโพธิ จิตเป็นกระจกใส มันก็เขียนนวนิยายธรรมะเลย อธิบายเป็นทางวิชาการเลย “มันเป็นธรรมชาติ มันปล่อยวาง” มันไม่เข้าใจ มึงไม่เห็นอะไรเลย มึงทำอะไรไม่ได้สักอันหนึ่ง

ถ้าทำได้ๆ ใจ อย่าให้กิเลสมันดับหัวใจ เราจะต้องมีสัจจะ เข้าพรรษาถือธุดงค์ครั้งนี้ใจ ถือธุดงค์ เรามีสติ ถ้ามันเป็นธรรม เราก็อยู่ด้วยความเป็นธรรม ถ้าเป็นกิเลส นี่ใจ เวลาหลวงปู่หล้าอยู่หนองผือกับหลวงปู่มั่นใจ ถือธุดงค์ในป่าอยู่แล้ว มันอึดคัดขาดแคลนอยู่แล้ว ถือธุดงค์วัตรเข้าไปอีกจบเลย

ฉะนั้น หลวงตาพระมหาบัวท่านสั่งไว้ “ท่านหล้า ถ้ากลับมายังไม่เจอเรา ห้ามเข้าวัดนะ” คือเข้าวัดแล้วอาหารตามมาไม่ได้ จะมาพบกันตรงทางแยก แล้วหลวงตามีอะไรจะแบ่งปันกัน ฉะนั้น มันอึดคัดขาดแคลนอย่างนั้น

แต่คนที่เป็นธรรมมีน้ำใจต่อกัน เวลาปฏิบัติเหมือนออกรบเลย ทหารมันออกรบ เราผ่านศึกสงครามมาด้วยกัน เราผ่านข้าศึกมาด้วยกัน เราทุกข์ยากมาด้วยกัน มันคู่เป็นคู่ตายนะ บัดดีมันฝังใจ

ฉะนั้น “อย่าเข้าวัดนะ ถ้ายังไม่เจอเรา” นี่เวลาหลวงตาท่านเล่าให้ฟัง หลวงปู่หล้าท่านก็พูดอย่างนั้น เวลาท่านจุดธูปมา เวลาท่านอยู่ในป่าในเขา ภาคอีสาน ถ้าได้ปลาร้า ได้ส้มตำ มันก็ยอดเยี่ยมมะ โยนเข้าป่า ไม่ให้กิน

คำว่า “ให้กินหรือไม่ให้กิน” มันอยู่ที่เจตนาเราจะบังคับหัวใจของตน ถ้าเราให้กิน ก็หยิบแล้วแกะใส่บาตร ถ้าไม่ให้กิน ในบาตรก็ถอด ไม่ให้กิน

ไม่มีใครบังคับเรา สติปัญญาของเรา การฝึกหัดฝึกฝนของเรา เราจะฝึกหัดคิด ฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดให้ทันกิเลส

อะไรที่ชอบใจ ของโปรด ใส่ถาด ไม่เอา ไม่ให้กิน คือไม่ให้ตัวเองกิน ด้วยสติด้วยปัญญาของเรา อย่างนี้ได้คุณธรรม ฝึกหัดให้ดีขึ้น

ไอ้เนื้อมันวัตถุธาตุ เวลาฉันเข้าไปแล้วมันก็ถ่ายทิ้ง แล้วมันก็กินข้าวกินซาก ของที่ชอบก็คือของที่ไม่เคยกิน ของที่ไม่เคยกินมันจะรู้ได้อย่างไรว่าชอบหรือไม่ชอบ ของที่ชอบก็ของที่เคย ของที่เคยก็กินข้าวกินซากๆ ยังกินๆ กิเลสมันตบหัว ตัวอ้วนๆ ขึ้นเรื่อยๆ เลย วันนี้ ๒ พุงนี้ ๔ มะรืน ๘ ไอ้โฮ! มันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ กิเลสมันตบหัว

ถ้าเป็นธรรมนะ สติไม่ให้กิน ไม่ให้กิเลสกิน ไม่ให้ความรู้สึกนึกคิดได้สะดวก ได้ตัดทอนความทะยานอยาก งามมันออกด้วยสติและปัญญาของตน

ฉันเหมือนกัน กินเหมือนกัน แต่จะกินอะไรก็ได้ จะไม่กินอะไรก็ได้ จะให้กินก็ได้ จะไม่ให้กินก็ได้ บังคับตั้งแต่ตอนนี้ เวลาไปฝึกหัดปฏิบัติมันก็จะดีขึ้นไง

เวลาฝึกหัดปฏิบัติ เดินจงกรมนี้แหละ พิจารณาเลย ไม่ให้กินแล้วเป็นอย่างไร ดิ้นเยอะไหม ให้กินแล้วภูมิใจเยอะสิ แหม! วันนี้ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเลย มีความสุขมากเลย นั่งหัวติดพื้นเลย นั่งหลับอยู่นั่น มันเป็นประโยชน์อะไรขึ้นมา เวลาอดนอน อดอาหาร ท้องนี้ร้องจ๊อกๆ เลยนะ แต่ตัวมันเบา อดอาหารบ่อยครั้งเข้าๆ เหมือนกับคนป่วย คนที่หายจากป่วยไข้ ตัวมันจะเบา คนหายป่วย

เราเคยอดอาหารมามาก เหมือนกับคนตัวมันเบา แล้วนั่งสมาธิภาวนามันก็จะดีขึ้น มันจะดีขึ้นเพราะร่างกายธาตุขันธ์ไม่ทับจิต

ไอ้ที่จิตเกิดมากับเรา ปฏิสนธิจิตเกิดในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ การเกิดเป็นใคร ใครไปเกิด พอเกิดในครรภ์ของมารดา เกิดในไข่ สเปิร์มของพ่อ ไข่ของแม่ แล้วด้วยน้ำมันชั้นน้ำมันใส เกิดมาเป็นเรา จิตนี้มาเกิด จิตของเราเกิด เกิดมาเป็นเรา แล้วมาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ก็จะมาแก้กันที่จิตนี้ แล้วทำไมภูหาจิตของกูไม่เจอวะ

ถ้าหาจิตของกูไม่เจอ ก็กูเป็นพระกรรมฐานนะ พระกรรมฐานๆ พระกรรมฐานมันฐานไหน ถานส้อมหรือ เข้าถานหรือ ฐานในใจละ แล้วถ้ามันไม่ได้ ด้วยสติด้วยปัญญาอย่างนี้

มันต้องมีสติแล้วมีปัญญาล้อมรั้วเข้ามา ความคิดจะหดเข้ามา แสงมันจะร่นสั้นเข้ามา ระยะร่นจะเข้ามา เข้ามาสู่ใจของตน

นี่ไง เวลาจิตสงบแล้วถ้ามันเห็นแสง เห็นต่างๆ ส่งออกทั้งนั้นนะ ส่งออก ส่งออกด้วยตัวเองไม่เข้าใจ ส่งออกด้วยความภูมิใจนะนะ

แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติ เวลาจิตมันจะสงบ จิตออกจากร่าง จิตออกจากร่างนี้ไปเลย แล้วไปยืนดู เฮ้ย! ใครนั่งอยู่นั่นวะ กลับมาดูตัวเอง จิตออกอย่างนั้นก็ผิด มีคนเป็นอย่างนี้เยอะเยอะ ไอ้โฮ! แล้วก็มีความมหัศจรรย์

ภาษาเรานะ เตียวมึงก็ตาย แล้วก็ตายจริงๆ ตายหมดแล้ว จิตเป็นอย่างนี้สึกไปหมดแล้ว

ถ้าจิตเป็นอย่างนี้นะ ต้องมีสติรั้งไว้ ถ้ายังหยาบก็เป็นอารมณ์ ถ้ามันละเอียดขึ้นมาเป็นความรู้สึก มันจะละเอียดเข้าไป จิตมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด แล้วจะฝึกหัดของตน ถ้าฝึกหัดของตน นี่ไง คลีคลายไม่ให้กิเลสมันตบหัว

ถ้ากิเลสมันตบหัว มันก็ได้ผลประโยชน์ของกิเลส มันไม่ใช่ผลประโยชน์ที่เราฝึกหัดปฏิบัติธรรม ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติธรรม

“ก็จะมาฝึกหัดปฏิบัติธรรม ไม่ได้มาทำสมาธิ”

พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนสมาธินะมึง พระพุทธเจ้าสอนเรื่องอริยสัจนะ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ แต่ถ้าจิตไม่สงบ จิตไม่เป็นสมาธิ มัน

ไม่ใช่เป็นการปฏิบัติธรรม มันเป็นการท่องจำ มันเป็นจินตนาการ มันเป็นโลกียะ มันเป็นเรื่องโลก มีงูจ๊กกิลีสน้อยไป

ถ้าจะรู้จ๊กกิลีสไง จะรู้จ๊กกิลีส คลี่คลายออก ไม่ให้กิเลสมันครอบงำ ไม่ให้กิเลสมันตบหัว เราจะเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทฺธะงั พุทฺธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

มหายานบอก เจอพระพุทธเจ้าที่ไหน ชม่าพระพุทธเจ้าที่นั่น

เพราะพุทฺธะคือภวาสวะ คือภพ คือตัว คือตน แต่ตัวตนที่เป็นอิสระ มันถึงว่าสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี สัมมาสมาธิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

ฉะนั้น คนที่ฝึกหัดปฏิบัติไม่เป็นก็คิดว่าอย่างนี้คือนิพพาน ถ้าคือนิพพาน มันก็เป็นการประพฤติปฏิบัติโดยความสามารถของเขา แล้วเขาสุดความสามารถได้แค่นี้ไง สุดความสามารถแต่ทำความสงบของใจเข้าไปได้ไง

เจ้าชายสิทธัตถะไปฝึกหัดกับอุทกดาบส อาฬารดาบสไง สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ ตั้งแต่ปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน รูปฌาน สมาธิเป็นรูป อากาธานัญญาตนะ วิญญาตัญญาตนะ อากิญจัญญาตนะ เนวสัญญานาสัญญาตนะ อรูปฌาน นี่ไง นี่ฌานสมาบัติ

ทำไมถึงฌานสมาบัติล่ะ

มันเป็นเรื่องโลกๆ ใจ เรื่องโลกๆ คือว่าให้จิตหยาบจิตละเอียดไง เวลาเข้าและออกใจ เวลาเข้าและออกมีกำลัง เหาะเหินเดินฟ้าสบายมาก รู้วาระจิตต่างๆ อภิญญาไง อภิญญา ๕

แต่ถ้าคนเป็นอย่างนั้น อภิญญาที่ ๖ รู้ว่าสิ้นกิเลส ถ้าเป็นอภิญญาแล้วถ้าออกไปพิจารณา นี่ไง สัมมาสมาธิไง สัมมาสมาธิคือมีกำลังแล้วออกฝึกหัด ออกปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔

ฌานสมาบัติ อยู่ในฌานสมาบัติมันก็เป็นแค่ฌานสมาบัติ นี่ไง อวดอุตตริมนุสสรธรรม ตั้งแต่ฌานสมาบัติขึ้นไป เพราะมันเหนือมนุษย์ไง แล้วมันเจริญคือว่ามันเหนือมนุษย์ แล้วมันเสื่อมขึ้นมามันก็กลับมาเป็นปุถุชนเป็นมนุษย์เหมือนเดิมไง แล้วไม่รู้ไม่เห็นกิเลสอะไรเลย แล้ว

จิตที่มันมีกำลังเป็นสัมมาสมาธินะ เวลามันจินตนาการมันดีกว่านักวิทยาศาสตร์หลายเท่า แต่มันก็เป็นจินตนาการนะ เพราะสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น มันจับกิเลสไม่ได้ไง

สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น สิ่งทั้งหลายทั้งปวง เวลาภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากจิต มันไม่ใช่ปัญญาอย่างที่เรากันอยู่หรือ ถ้ายังไม่เห็นภาวนามยปัญญาโดยความถูกต้องชอบธรรม จะระดับของสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา ถึงไม่เห็นความแตกต่าง ถ้าเห็นความแตกต่าง ไซ้เลย

เวลาคุยกัน นั้นนะโลกๆ ทั้งนั้นนะ โลกๆ ทั้งนั้น ถ้าเราสลัดออกจากสิ่งนี้ไม่ได้ กิเลสมันตบหัวใจ มันตบและเหยียบย่ำ ให้เราเหยียบย่ำชอยทำอยู่กับที่ แล้วชอยทำอยู่กับที่ มันมีแต่ระดับนี้แล้วก็เสื่อมลงเท่านั้น ถ้ามันเสื่อมลงๆ เสื่อมลงมันก็มีทุกข์ความยากไป

แต่ถ้าเราจะเอาความจริงความจริงของเราขึ้นมา เราก็ต้องกลับมา กลับมาทำความเข้าใจของใจให้มากขึ้น ทำความสงบของใจให้มากขึ้นแล้วน้อมไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง เห็นไหม ถ้าจับต้องได้ จับต้องได้ด้วยมีกำลังนะ พอพิจารณาไป พิจารณาภายใน ถ้าเป็นอุคคหนิमित วิภาคะ มันแยกมันขยายของมัน มันมหัศจรรย์ของมัน ถ้ามหัศจรรย์ของมัน มันรู้มันเห็นนะ มันรู้เห็นแล้วควบคุมได้นะ ควบคุมได้จนถึงที่สุด คือมันเป็นไตรลักษณ์ไง

ควบคุมได้ พัฒนาการของมัน จนจิตมันแยก มันย่อยสลาย ที่มันเห็นอยู่มันแปรสภาพอย่างไร ไตรลักษณ์จะเป็นอย่างไร ถ้าเป็นไตรลักษณ์ะ มันเป็นของมัน

เวลาไตรลักษณ์ะขึ้นไป สิ่งที่มีมันเป็นไตรลักษณ์เพราะว่า เครื่องผูกมัด สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปราคาส พับ! พับ! รู้ๆ เห็นๆ นะ

แต่นักปฏิบัติมันไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น ถ้ามันไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น มันไม่ได้แก้กิเลสนะ กิเลสมันตบหัว ตบหัวใจ แล้วเกิดทิฏฐิ เกิดมานะ เกิดความเห็นว่ามันถูกต้อง

เวลามันติดนะ ติดภายนอก ติดภายใน แล้วเกิดทิฏฐิมานะ ความเห็นผิด

แล้วแก้อย่างไร

แก้ก็นี่ไง ถามใจตัวเอง

ทุกคนปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ การประพฤติปฏิบัติของเรา เราต้องการความเป็นจริง แล้วถ้าความเป็นจริง ทุกข์ควรกำหนดนะ ทำความสงบของใจก็สุขแล้ว สุขเราเสวย

เวลามันพุทโธๆ ไป เวลาพุทโธ พอจิตมันเริ่มเกิดปีติ โอ้โฮ! จิตมันว่างหมด ร่างกายผิวหนัง โอ้โฮ! มันครอบ ๓ โลกธาตุ มันมหัศจรรย์นะ แคंपีติ แล้วเกิดปีติแล้วเกิดเอกัคคตาคือมันมั่งคั่ง มันเป็นอย่างไร ถ้าเราไม่รู้ระดับของมัน เวลามันเจริญ มันเจริญอย่างไร แล้วเวลาเสื่อมละ

เวลาเสื่อมแล้วกิเลสมันตบหัวนะ “มันเป็นดีอย่างนั้น มันดีอย่างนี้”

สัญญา มันดีตอนที่เอ็งเคยทำได้ไง แต่ตอนนี้เอ็งทำไม่ได้ จำอารมณ์นั้นไว้เฉยๆ เอาอารมณ์นั้นมาเป็นเครื่องอยู่ แล้วทุกข์ร้อนใหม่

แต่เวลาปฏิบัตินะ พอจิตมันสงบ เพราะมันยกขึ้นไป พอปัญญามันเคลื่อน โอ้โฮ! มันทั้งสนุก มันทั้งมหัศจรรย์ มันไปพร้อมกับความรู้สึกของเราเลย จักรมันเคลื่อนนะ ปัญญามันหมุนตัวๆ มันเร็วของมันนะ มันเร็วเพราะอะไร

ความคิดเร็วกว่าแสงใหม่ กิเลสมันอยู่ในใจของตน แสงที่เคลื่อนไปพร้อมกับต้นหาความทะยานอยาก แล้วเวลาปัญญามันพิจารณาไป มันสำรอก

สมุทัยไง ต้นหาความทะยานอยากคือกิเลส แล้วมันอยู่ไหนละ นี่ชื่อ แล้วตัวจริงละ

เวลามันสำรอกมันคายนะ มันพิจารณาไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถ้ามันเท่าทัน มันเริ่มปล่อยๆ

เวลาสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี นี่สัมมาสมาธิ นี่ก็มีความสุขอย่างหนึ่ง เวลามันปล่อย มันแว้งว่างกว่า มันมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง แล้วถ้าหลงผิด ติดอีก แล้วติดอีก เวลามันเสื่อม ภูไม่เห็นได้อะไรเลย เท่าเก่า

ถ้าเอาเริ่มต้น แก้วไข ก็ทำความสงบของใจเข้ามา แล้วยกขึ้นสูวิปัสสนาให้ได้ แต่การประพฤติปฏิบัติเสมอต้นเสมอปลาย จะทำให้ได้ระดับนี้เราจะต้องรักษา

การขับรถไฟ สูตรหนึ่ง ความเร็ว ๓๐๐ กิโลเมตร เข้าโค้งทำอย่างไร นี่เหมือนกัน ความเร็วของ มัน แต่สติและปัญญาเร็วกว่าความเร็ว นั้น จะเร็วขนาดไหน เท่าทันได้หมด จะเร็วขนาดไหน ดูแลรักษาได้ทั้งนั้น พิจารณาได้ทั้งนั้น

นี่ไง เวลาพิจารณาขึ้นไปเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป เวลาละเอียดเข้าไป มหาสติ มหาปัญญา มันจะลึกซึ้งไปกว่านี้นะ แล้วถ้าเป็นคู่สุดท้าย ปัญญาญาณนะ ปัญญาญาณ ญาณอย่างไร ญาณที่เกิดขึ้นนะ

ไอ้เนี่ยมันเป็นกองงู รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สังขารความคิดความแต่ง ไอ้ที่ ความคิดเร็วๆ มันเป็นกอง เป็นกอง เป็นรูป เป็นธาตุ ไอ้โฮ! ภาษา ถ้าจิตมันละเอียดเข้าไปนะ อู้! หยาบมาก หยาบๆ ของหยาบๆ ไม่ต้องมาคุยกับฉัน ฉันนักปฏิบัติละเอียดลึกซึ้งกว่านี้ แต่ เวลาเราภาวนาใหม่ๆ เกือบตาย ขวนขวายจนเกือบตาย เกือบตายขนาดไหนก็ฝึกหัด เพราะ อริยสังข์เป็นทางเดียว

พระพุทธศาสนา มีศาสนาพุทธเท่านั้นที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธ ปฏิเสธ เรื่องจิตเรื่องวิญญาณ เรื่องมหัศจรรย์อะไรทั้งสิ้น

อริยสังข์ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ อริยสังข์ในพระพุทธศาสนา นี้ เพราะ อริยสังข์ จิตกลั่นออกมาจากอริยสังข์ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวัชยญาณทำลาย อวิชชา เทศนาว่าการได้พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสังข์ กลั่น ออกมา รูด รีด แต่กิเลสตายเกลี้ยงเลย เหลือ เอโก ธมฺโม ธรรมอันเอก วิมุตติสุขๆ

แต่ต้องสมบุกสมบัน ต้องมีสติปัญญา ต้องมีอำนาจวาสนา ไม่ต้องน้อยเนื้อต่ำใจกับใคร ทั้งสิ้น

เราฝึกหัดปฏิบัติใหม่ นะ อุดมคติ บุรุษที่เป็นแบบอย่าง มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกขุทรมานอยู่ ๖ ปี มีหลวงปู่มั่นที่ท่านออกฝึกหัดปฏิบัติใหม่ โดนเขาย่ำและตลอด ไอ้ เรานะจึ๊บๆ จึ๊บๆ เลยนะ ไอ้ปฏิบัตินี้ ทางจงกรมก็มี หมู่นะก็มี บัจฉัยเครื่องอาศัยก็เรียบร้อย ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ เสียอย่างเดียวเท่านั้นนะ กิเลสมันตบหัวย่ำยี่อยู่ นี่ แล้วก็มหัวให้มัน ให้มันเหยียบ ยอมรับมัน

แต่ถ้ามีสัจจะ หลวงตาพระมหาบัวท่านออกวิเวกครั้งแรกไป อดอาหารจนไปบิณฑบาต บิณฑบาตไม่ไหว นั่งลงเลยนะ “มิ่งเอากุขนาคินี้ละ วันไหนนะ ถ้ากูรู้เท่ามิ่งนะ กูจะไม่รามือเลย” เห็นไหม ก็เลสมีไหม

ไอ้ที่ว่ากิเลสเป็นตัวเป็นตนเชียวนะ

ก็มิ่งไม่เคยเห็นมันไง

หลวงตาเวลาไม่รู้ไม่เห็นมันนะ แค้นขนาดนั้น แล้วพออดอาหาร พอจิตมันดีขึ้นนะ พอเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง ลุยเต็มที่เลย ลุยเข้าไปๆ

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจัง มันเป็นจริงเป็นจังต่อเมื่อเรามีครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติมาเป็นแบบอย่างอยู่แล้ว ถ้าเราไม่มีครูบาอาจารย์เป็นแบบอย่าง ไปปฏิบัติอยู่คนเดียวนะ แล้วมันเป็นยุคเป็นสมัยนะ เขาให้ไล่ตลอด ไม่มีใครสนใจหรอก

สิ่งที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้มาบวชเป็นพระ เป็นพระปฏิบัติ เพราะกิณบุญ อาศัยร่วมบุญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในร่มโพธิ์ร่มไทรของพระพุทธศาสนา จะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มีแนวทางที่หลวงปู่มันมาฟื้นฟู เรายังเห็นร่องรอย เรายังเกิดไม่ทัน แต่เป็นวิทยาศาสตร์ เห็นจริง มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับหลวงปู่มันท่านทุกซี่ยากมามากมาย แต่ท่านก็เป็นพระอรหันต์ทั้งคู่

แล้วเราละ คนเหมือนกัน มนุษย์เหมือนกัน สัจจะมีไหม มีสติปัญญาเท่าทันกิเลสไหม

อย่าปล่อยให้มันตบหัวเล่น อย่าปล่อยให้กิเลสตบหัวเล่น เราจะต้องเท่าทันมัน แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติปฏิญญาในหัวใจของตน เอวัง